

Predstavuje si...

„Tehlový chodník... Nezvyčajný.“ Jasnejší deň od ostatných.

Vraj sa z chlapca stáva muž, keď namiesto toho, aby do mláky stúpil, ju obíde. Náhodou, práve teraz, mu to nevyšlo, pretože táto mláka splývala s asfaltom. Nebola ani dostatočne hlboká, aby mal mokrú celú topánku. „Kašľať!“

...a to kvetinárstvo zavreli. Prišiel neskoro. Niekoľkokrát v poslednom čase sa mu stalo, že mu predavačka zavrela obchod pred nosom. Ju netrápilo, že jeho babka má narodeniny, alebo že sa, možno, ide prejsť s dievčaťom. Pre predavačku sa skončil deň v istej polohe hodinových ručičiek.

Pozrel sa na seba v polotmavom výklade. „Načo sa aj usmievať?“ Najlepšie bolo preňho vyjadrovať neutralitu a bezfarebne sa zapájať do prípadných konfliktov.

V intervaloch si napravoval čiapku, pretože keď si ju stiahol na jednu stranu, bola mu zima na druhé ucho. Vreckovky tiež, našťastie, stále nosil. Otočil sa prudko na päte a vybral sa k prechodu.

„Mapa Slovenska vyzerá ako hlava vlka s časťou tela. Hlavu má pri ukrajinských hraniciach...“ Čo iné mal robiť, keď kráčaľ? Rozmýšľal. Všímal si okolie a každý aspekt prehodnotil z každej strany, dokonca i absurdnej. Veď, prečo nie? Jeho nikto a nič nezaujímal – iba toľko, ako chcel. Mal odstup. Svet je, lebo je. Uvidel bezdomovca. Nedal mu nič. Robil si srandu z ľudí najnevhodnejšie, ako sa dalo. Potichu si vymýšľal nezmyselné dialógy medzi rozprávajúcimi sa.

...ju ešte stále...

Nevidí.

„Kde si, kde si, kde si...“

Sadol si na múrik. Pozeral na balíček, ktorý mal pre ňu pripravený. Dotykom z vonkajšej strany skontroloval ešte náprsné vrecko na bunde. Rozhliadol sa.

Bola šikovná, inteligentná, múdra, ironická, sarkastická, rada podpichovala... Krásna. Vysoká, štíhla, s tmavými vlasmi a hnedými očami.

V týchto miestach je chladno. Sleduje vlak za vlakom. Je.

...a zrazu...

Prišla. Rozprávali sa. Kráčali.

.

Možnosabozkávali.

.

Stanicu dlho nerekonštruovali. Už by aj mohli. Vnútri boli asivrabce, akýsi žobrák. Darmo prosil. Vedľa nich prešla skupina šteniat v potrhaných nohaviciach a frajerských bundách. Sadli si oproti a čumeli, samozrejme, „nenápadne“.

Ona mala preložené nohy cez jeho.

Ten otrhaný sa zas motal okolo, i ďalší čudáci.

Dvanásť minút, sekúnd... Odchádza. Znova o pol roka. Snád' aj skôr.

O-di-šla.

...tu už nie je...

Radosť. Nevstúpil do dažďových jazierok na ceste. Dospel. Videl sa na hladine.

„Zmokneme niekedy spolu?“

Mrzne mu ucho. Dal si dole čiapku. Niekoľko mu do nej hodil mincu.

...

Predstavuje si ju ešte stále, a zrazu tu už nie je...